

1. Něco na tom je, že nad námi něco je

*Úvodní kapitola o tom, proč upínáme zraky nebesům,
nejen když nevíme, zda bude pršet, odkud se vzali
bozi, bůžkové i Bůh, a jestli jsou bozi na facebooku...*

To

Když ještě civilizace nebyla a člověk byl chlupatý jak zvíře, ale přeci jen už se zvířat trochu stranil maje se za něco víc, tedy v pradávných časech, kdy mu to začínalo myslet, začal se o sebe bát. Ten strach ho donutil hledat nějakého mocného přímluvce. Někoho silnějšího než rozčilený medvěd, víchr lámající pralesní stromy jak párátko nebo úporná bolest zubů. Někoho, koho by mohl **PROSIT** a u koho by se ve výše popsaných situacích dovolal pomoci. Jestli pračlověk medvědovi utekl, víchr se jeho milované jeskyni vyhnul a splaskla mu i zarostlá tvář, **UVĚŘIL**. Uvěřil, že něco NAD NÍM je. A brzy začal hledat nějaký primitivní systém, aby se pomoc shůry dostavila pokud možno vždy, když ji potřebuje. Přemýšlel, jak to zařídit. Jak by se TOMU NAD NÍM něčím zalíbil a vlísal do přízně. Napadlo ho něco MU dát. Něco cenného, čeho by se vzdal jen velmi nerad, a tím by TOMU NAD NÍM dokázal svou oddanost. Že by jako něco obětoval. Tak vznikl jeden ze základních náboženských rituálů, **OBĚŤ**. Mnohem později, když už člověk začal civilizovat sebe i svět okolo, své bohy znal a pojmenoval, chtěl dokázat, že se jim povedl. Od primitivních mohyl z navršeného kamení, balvanů a vyřezávaných totemů přešel ke stavbám, na nichž si dal záležet mnohem více než na svém vlastním příbytku. Protože TO NAD SEBOU měl za víc, než byl on sám. Tím se stal tvorem nábožným jako jediný ze všech tvorů na světě! A to včetně kudlanky nábožné, která není o moc nábožnější než papoušek. Svět bohů, bůžků a Boha se stal součástí jeho světa. Nesmějte se mu. Vašeho taky! Nevěříte? Tak čtěte dál.

Bože, bože, ať naši nedostanou góla!

Že vy TO NAHOŘE o nic neprosíte? Prosíte. Ani o tom nevíte. Mám jednoduchý důkaz. Hraje se mistrovství světa v hokeji. Poslední třetina play-off, poslední minuta. Naši vedou jen o gól a teď jdou do oslabení. Neříkejte mi, že jste při hře čtyři na šest ani jednou neudělali alespoň jedno z těchto gest...

Jestli je vám hokej ukradený, dobrá, mám pro vás jinou situaci. Hodina matiky. Zkouší se. Na tabuli těžká rovnice. Přísný zrak matikářky brousí třídou a pátrá, koho vytasí. Vy chcete zarůst do lavice nebo se stát neviditelným. Nepřáli jste si usilovně, aby vypukl školní poplach, do třídy vešel hastrman nebo alespoň zazvonilo? Nedovolávali jste se vyšší moci, aby zasáhla? Když jsem byl ve vašem věku, seděl jsem ve školní lavici, do které někdo vyškrábal:

BOŽE, ZAVOŇ!

Dotyčný rytec měl být asi vyvolán a nevěda, jak jinak spasit sebe i nebohou žákovskou knížku ze zoufalství vryl tuto prosbu. Proč asi? Protože prosil o zásah shůry. Úplně stejně naivně jako chlupatý pračlovíček.

„To je boží!“

„To je boží!“ nebo „Hej, ji zbožňuju!“. Že jste jednu z těch dvou frází nikdy neřekli? Nevěřím. A to věřím! Věřím, protože jsem měl to štěstí. Uvěřit. Ale nebojte se, nebudu vás přesvědčovat. Vlastně trochu budu. Zkusím vás přesvědčit, že věřit neboli mít **VÍRU** je dar, kterým máte bohatší život. Že vše, co se týká **NÁBOŽENSTVÍ**, není nuda k ukousání. Naopak. Že to jsou pořádně napínavé souboje. Play-off mistrovství světa je vedle toho zíváčka. Tahle knížka vlastně nebude dělat nic jiného, než popisovat napínavé souboje! Třeba tento...

Jde se do prodloužení! V prodloužení to nakonec (asi) dobře dopadne. Dobro vyhraje. Ale domácí nemají nic jisté. Ono totiž záleží na nás. My hrajeme také. Jednou za to mužstvo, jindy za druhé. Každý den se Dobro se Zlem řežou u mantinelů. A my se řežeme s nimi. Za ně i o ně. Vlastně bojujeme sami se sebou. Někdy si bereme time-out. To když pořádně nevíme, za koho vlastně hrajeme. Prohráváme, nebo vyhráváme?

Každý z nás každodenně pomůže skórovat slovem či skutkem oběma týmům. Někdy přihrajeme Lži na gól i nechtěně. Z hlouposti. Jindy se držíme statečně. Pravda bolí víc než krosček. Někdy zase sami provedeme faul, který nás hodně dlouho mrzí.

S tím se počítá. Ale nesmí to převážit, aby na konci zápasu – našeho života nesvítilo děsivé skóre....

Možná i proto byste si měli přečíst tuhle knížku.

Vzkaz od božky

Přidávám poslední důkaz toho, že něco na tom je, že nad námi něco je. Abych vás trochu nalákal, že to povídání o velkých světových náboženstvích nebude otrava. Sehnal jsem jeden sběratelský unikát. Odlípnul se ze dveří ledničky, kam ho nalepila manželka jednoho boha, než šla ráno do práce.

